

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606525488/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

dan kom i Overtøj, og det var Rejsemildhed over ham. Der var da noget eget nemt ved ham, og dog kunde man godt mærke, at han ejede en Gaard paa fyrretyve Tønder Hartkorn. – Hans Ansigtshud var saa fin og dog, vejrbit, saa septemberagtig klar og tør. Der var saa mange fine Rynker deri, især skjød der sig et Straalebundt af Rynker ud fra hver Øjenkrog hen over Tindingen. Det lyse Fuldskjæg var tyndt, men naturlig kruset; især krusede Knebelbarten. – Men i Dag gabte han da saa uafadelig paa Henturen, og skjønt han, efter Karls Mening, ogsaa *gabte* pønt, saa var det dog umuligt at lade være med at tænke paa Grundtvigs Ord om ham.

Mon Anna og Kathrine havde talt sammen om dét? Og mon Kathrine havde sagt det til Henriette?

Henriette var øjensynlig mest optagen af denne Tur. De andre tre syntes ligesom lidt rejsemætte efter den store Fart. Men Henriette og Karen Hejlgaard sad og spurgte ud og spurgte ud – som saa mange Gange i de sidste fjorten Dage – om Kjøbenhavn, uagter de andre for længe siden havde fortalt den Smule, de kunde huske. Der blev ogsaa talt om Ophødet i Grundtvigs Hus, men hans Ord om Proprietæren blev da ikke nævnt.

Snart var man i Lundborg. Der var kun fem Fjerdingvej dertil fra Holting, og Proprietær Wintrups store Rødskimler var berømte.

Højskoleforstander Meyer kom ud til Vognen og tog mod sin notable Gæst, og saa snart Børnene saae ham, tænkte de ikke paa andet, for han var dog det mærkeligste af alle Mennesker.

«G'daa!» sagde han og rakte Haanden ind i Vognen; han sagde det saa kort og hemmelighedsfuldt, som om de alle var Medlemmer af en Sammensværgelse, og «dét i *dette* Ord var saa haardt og knaldende, saa Karl maatte tænke paa, naar Onkel Jørgen vilde vise dem, hvor det haarde «d» laa i Munden, og han til den Ende smældede Tungespidsen saa brat ud fra Ganen, saa der fløj smaa Spytperler i Ansigtet paa hans Elever.

«Jørgen er ikke med!» sagde Meyer og satte Øjenbrynene paa Kant.

«Nej – der kom en Begravels'. Saa kund' han at,» sagde Proprietæren. «Det skal jo ogsaa passes.»

«Dæ sk'osse passes,» sagde den anden.

Wintrup gik op imod Indgangsdøren, fulgt af Meyer. Børnene blev staaende ved Vognen.